

N:o 6.

Ank. till Riksd. Kansli den 13 Febr. 1872, kl. 2 e. m.

Andra Kammarens Tredje Tillfälliga Utskotts Utlåtande (N:o 2), i anledning af en af Herr C. F. Appeltofft väckt motion (N:o 32) om förändrad lydelse af 3 § 2:dra och 3:dje mom. i Kongl. Fiskeristadgan af den 29 Juni 1852.

Uti en hos Andra Kammaren väckt motion har Herr C. F. Appeltofft påpekat den stridighet, som förefinnes emellan föreskrifterna uti 2 och 3 §§ af Kongl. Fiskeristadgan af den 29 Juni 1852 och föreslår undanrödjande till någon del af denna stridighet, eller att bättre afpassa rättsförhållandena emellan strandegare och fiskande, som icke äro strandegare, genom att i 3 § 2 mom. införa ett stadgande, som tillerkänner strandegare att, "innan fisket företages, derom förut underrättas samt af de fiskande erhålla en åttendedel af fångsten" och i 3 § 3 mom. ett stadgande, som medgifver strandegare "att uppbära fjerdedelen af den fisk, som af andra i varpet fångas, så länge han det underhåller."

Utskottet, som inser de olägenheter, strandegare kunna hafva af fisket invid deras stränder vid fångandet af sådan hafsfisk, som går till stränderna i stora stimmar, kan å ena sidan icke underkänna motionärens åsigt, att dessa olägenheter böra ersättas af dem, som utöfva fisket, men Utskottet vill å andra sidan icke gå så långt som motionärens förslag i den vägen innehåller.

Motionären föreslår, att strandegaren skall erhålla underrättelse om

fisket innan det företages, hvilket synes vara olämpligt att föreskrifva, enär iakttagandet af en sådan föreskrift möjligen skulle kunna vålla en sådan tidsutdrägt, att rätta tidsmomentet för fiskets anställande ginge förloradt och fiskfångsten blefve högst förminskad om ej förintad, hvarföre Utskottet icke kan tillstyrka denna del af motionärens förslag.

Vidare föreslår motionären en ersättning åt strandegaren, förutom den redan honom tillerkända efter mätismannaord, för all skada, som å hans egor genom fisket uppkommer, af en åttendedel i ena fallet och en fjerdedel i det andra. Utskottet erkänner billigheten af någon dylik ersättning till strandegaren, men anser den föreslagna vara för mycket betungande för dem, som uteslutande hemta sitt lifsuppehälle genom fiskeri-näringen, och vill derföre endast derhän understödja motionärens förslag, att denna ersättning måtte utgå i förra fallet med en trettiondedel och i sednare fallet med en tjugonedel af fiskfångsten, på grund hvaraf och på de af motionären för öfrigt andragna skäl Utskottet vördsamt hemställer:

att Riksdagen ville i underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla om följande förändrade lydelse af 2 och 3 mom. i 3 § af Kongl. Fiskeristadgan af den 29 Juni 1852, nemligen:

2 mom. I de rikets skärgårdar, der för fångande af sådan hafs fisk, som går till stränderna i stora stimmar, de fiskande af ålder oklandradt fått följa fisken efter dess dref och fiska vid annans strand, bör ock dervid förblifva, skoland dock, vid notdrag för sådant fiske, strandegaren njuta ersättning efter mätismannaord för all skada, som å hans egor derigenom uppkommer, samt af de fiskande erhålla en trettiondedel af fångsten, äfvensom han är berättigad, i fall han vill i fisket deltaga, att sjelf bestämma den ordning, hvori hans not dragas må;

3 mom. Har strandegare med kostnad uppensat³ eller upptagit notvarp inom det till hans strand hörande område i vattnet, vare han berättigad att uppbära tjugonedelen af den fisk, som af andra i varpet fångas, så länge han det underhåller.

Stockholm den 13 Februari 1872.

På Utskottets vägnar:

G. af Schmidt.

Reservation:

af Friherre *G. af Schmidt*: "Som icke min åsigt öfverensstämmer med öfrige ledamöters i Andra Kammarens Tillfälliga Utskott N:o 3 i afseende på den af Herr C. F. Appeltofft väckta motion (N:o 32) om förändring i Kongl. Fiskeristadgan af den 29 Juni 1852, så får jag emot Utskottets beslut mig reservera och angifva följande skäl dertill:

Den redan i 1766 års fiskeristadga och 1771 års Kongl. förklaring deröfver de fiskande tillerkända fördelen att få följa hafsfisken efter dess dref intill annans strand, har sannolikt icke under den långa tiden intill år 1852 haft någon särdeles olägenhet med sig för strandegarne och derföre samma föreskrift blifvit bibehållen i sistnämnda års fiskeristadga, eller ock har fiskerinäringens fortfarande omhuldande i detta afseende varit så väl behöfligt, att någon inskränkning i denna rättighet icke ansågs böra vidtagas. Gammal häfd respekteras ännu i dag i flera andra afseenden, och jag anser att den bör göra sig gällande äfven för fiskerinäringens utöfvande, så länge icke visas kan att större olägenheter deraf förefinnas än de af motionären angifna.

Utän tvifvel har bestämmelsen i 3 §, såsom motionären säger, afseende på ett undantagsförhållande, men om detta är nödvändigt, för att fiskerinäringen må kunna bedrifvas i behörig utsträckning och de fiskande må kunna tillgodogöra sig den skörd hafvet kan lemna dem, så bör ock detta undantagsförhållande oqvalt få fortfara och näringen icke betungas med den nya skatt, som motionären föreslår. Om missbruk deraf någonstädes sker, så bör väl det på annat sätt hämmas än genom en lagförändring, som hårdt drabbar både skyldige och oskyldige, som beröfvar den laglydige en väl behöflig fördel och som tillerkänner den besutne jordegaren en ny vinning på den icke besutne fiskarens bekostnad.

Enligt mitt förmenande har strandegarens rätt ingalunda blifvit förbisedd af lagstiftaren, då i § 3 mom. 2 tillerkännas honom både skadeersättning efter mätismannaord och, "i fall han vill i fisket deltaga, rättighet bestämma den ordning, hvori hans not dragas må", samt i 3 mom. af samma § tillerkännes honom rättighet "att uppbära trettiondedelen af den fisk, som af andra i varpet fångas".

På grund af hvad anfördt blifvit, får jag vördsamt anhålla att Herr C. F. Appeltoffts motion måtte lemnas utan afseende."

Herr *Åstrand* vill här hafva antecknadt, att han icke närvarit vid motionens behandling i Utskottet.